

Tanévkezdés a Schola Európában

Sztupkai Kristóf

A Schola Europa iskolában a szeptemberi tanévkezdés egyben azt is jelenti, hogy a 3. olyan iskolai év veszi kezdetét, ahol a metodista egyház fenntartóként van jelen. A vírus komoly kihívások elé állította az iskolát a tavaszi online tanítás időszakában, de Isten kegyelméből és a vezetők, pedagógusok rendkívüli munkabírásiának köszönhetően időben és minden komolyabb zökkenőtől mentesen történhetett meg az online átállás. Mindez hála Istennek elmondható a tanév lezárásával kapcsolatban is, valamint az őszi tanév megkezdésével kapcsolatban is, hiszen az iskola úgy tudta elindítani az évet, hogy a vírushelyzet által adandó estleges kihívásokra az intézmény egyből tudjon reagálni.

Augusztus 31-én elején az új gimnáziumi osztály számára Burján Krisztina és Schiller András tanárok, valamint Sztupkai Kristóf iskolalelkész gólyanapot tartottak a Scholában, amely közösségteremtő játékokkal igyekezett segíteni az új gimnazistákat.

A tanévnyitók szeptember 1-én a 3 gimnáziumi osztály számára külön termekben zajlottak le. Dr. Kazarján Erzsébet igazgatónő évkezdő beszédei mellett Sztupkai Kristóf iskolalelkész mondott rövid igei útmutatást értékességünkről az elvesztett drachma példázatából kiindul-

va. A Lukács evangéliumában megtalálható történet fő tanulsága, hogy az elgurult drachma nem úgy vesztett értékéből, hogy az időközben fél vagy negyed drachmává váltott. Az elgurult pénzérme értéktelensége abban állt, hogy nem volt a helyén.

Így vagyunk ezzel mi is, emberek. Számos tehetséget, talentumot kapunk Istentől, melyek akkor jelentenek igazi áldást, hogy ha elvesztésünkből megtalálva, Istentől rendelt helyére kerülhet az életünk. Az iskolalelkész ezek után áldást mondott a diákok és a pedagógusok életére, kérve Istent, hogy úgy éljük mindennapjainkat és úgy haladjunk előre utunkon, hogy eljuthassunk arra a helyre, ahol azáltal válhatunk igazán értékesek, hogy a helyünkre kerülünk.

Az idei tanév új színfoltja, hogy 3 gimnáziumi csoport az órarendbe beépített bibliaismereti óráit a felsőerdősori imateremben tarja. Különös és igazán izgalmas út vette ezzel kezdetét, ahol a gyülekezet vendégfogadóként várhatja hétről hétre a Schola gimnazistáit.

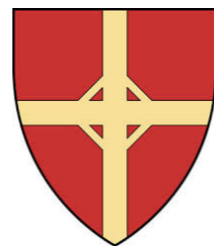

Terézvárosi sajtóközlemény

A Magyarországi Metodista Egyházi pesti körzetének imatermi felújításáról

1068 Budapest, Felső erdősor 5. földszint

A projekt a Budapest Főváros VI. kerület Terézváros Önkormányzatának támogatásával a bevetett egyházak és belső egyházi jogi személyek számára kiírt pályázaton 2.900.000,- Ft támogatással valósult meg 2020. május–június között.

Novemberi igehirdetők

November	Igehirdető	Liturgus	Egyéb megjegyzés
1.	Lakatos Lilla	Főgler László	Úrvacsora
8.	Ed Durham	Kovács Donát	
15.	Gyurkó József	Hanula Hanga	
22.	Kovács Donát	Fekete András	
29.	Sztupkai Kristóf	Orosz Melitta	

Felsősorban – A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
2020. október – Megjelent 50 példányban. A gyülekezet címe: 1068 Bp., Felsőerdősor 5.

Helyi lelkész: Sztupkai Kristóf telefonszáma: 20/770-3990

Felelős kiadó: Sztupkai Kristóf helyi lelkész

Szerkesztő: Kovács Donát teológushallgató

Weboldal: www.pest.methodista.hu – Felső imaóra: vasárnap 9.00 óra

Istentisztelet: vasárnap 10 óra (Felső), 16 óra (Reménység Gyül.), 16 óra (Mosonmagyaróvár)

„Jézus Krisztus tanítványait nevelni, hogy megváltozzon a világ!”

első sorban

→ JÉZUS-KÖZPONTÚ
→ TANÍTVÁNYKÉPZŐ
→ ÉLETÚJÍTÓ

A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
Felsősorban – 2020. október

Aratási hálaünnep

Hecker Márton

Textus: Lukács 12,16-21

Lekció: 5. Mózes 16,13-17

Bevezetésként engedjétek meg két megjegyzést: a.) Aratási hálaünnepünknek megvan az őszövetési előzménye, ez a lombsátrak ünnepe volt. Erről szolt az őszövetési olvasmány. Betakarításkor 7 napig tartó ünnep-sorozatot tartottak a zsidók. Örömműnepe volt ez, amelyen a család mellett a léviták, az árvák és jövevények is részt kaptak. Meghatározó tartalma az ünnepnek pedig éppen az Isten előtti hálás örvendezés volt mindazért, amivel Isten megáldotta a termést és a földműves fáradságos munkáját. A bolond ember aratásából éppen ez az Isten előtti hálás örvendezés maradt ki, erről azonban majd később szeretnék bővebben beszélni. b.) Másodszor pedig egy kicsit tudatosítanunk kell magunkban, hogy Jézus korában, és akár hazánkban is még 100 évvel ezelőtt milyen jelentősége volt az aratásnak, a szüretnek. Városi, sőt fővárosi ember számára ez ma már ismeretlen fontosságú esemény volt. Mi, akik többnyire havonta kapjuk a fizetésünket, ösztöndíjunkt a bankszámlánkra, nehezen tudjuk elképzelni, mennyire függött a korabeli ember a betakarítástól, a sikeres aratástól. Ezeknek az ismeretében tekintsünk hát a bolond ember aratásának történetére! Elsőként azt keressük, hogy kinek is mondja Jézus ezt a példázatot? Másodszor arra keressük a választ, hogy miért nevezi Jézus bolondnak a példázat gazdag főhősét? Végül azt kutatjuk, hogyan lehet valaki gazdag Isten szerint?

1.) Kinek mondja Jézus ezt a példázatot?

Úgy tűnik, hogy ez az előzményből kiviláglik. Két testvér együtt örökölhettek vagyont szüleik halála után. Az egyik nem akarja megosztani testvérel az örökölt javakat, hanem magának szeretné megtartani az egészet. A kárvallott ezt panasolja el Jézusnak, és kéri, vesse latba tekintélyét, hogy a zsupori testvér meggondolja magát. Jézus nem enged ennek a kérésnek, és a következőt fűzi

hozzá: „Vigyázzatok, és őrizkedjétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.” Szó szerint úgy is fordíthatnánk: nem a vagyonban való bővölködéstől függ az ember élete. Rossz helyen keresi a boldogságot, aki ott keresi. Rossz helyen keresi az örök boldogságot, az örök életet, aki vagyonban keresi. Ezek után mondja Jézus az ott lévőeknek, a kárvallott örököseknek, a tanítványoknak, a fejezet elején említett, Jézust hallgató megszámlálhatatlan sokaságnak a bolond ember aratásáról szóló példázatot.

Nem nehéz észrevenni az örökség kérdése, és Jézus szavai között az összefüggést. Igen, az akkori és a mostani embernek is nagy kísértése, hogy vagyonban, anyagi javakban, busás örökségben lássa életet megtartó erejét. Mert sokak szerint az anyagi javakkal, pénzzel minden elintézhető. Mindenhez hozzájuthatsz, amire szükséged van, amit csak akarsz. A kézzelfogható javak azt sugallják, hogy biztosíthatod velük a jövődet. Betöltheted a szükségéidet. Megvalósíthatod a álmaidat. Ha pedig tartalékokat sikerült felhalmoznod, akkor valóban nincs miért aggódnod. Jézus pedig nagyon szűkszavúan, mégis nagyon reálisan beszél arról, hogy az anyagi javaknak olyan jelleget tulajdonítunk, amelyre nem képesek. Nem képesek megtartani. Minőségi életet biztosítani, és örök életre megtartani.

Itt „úszik be” a szövegbe az aratásról szóló példázat. A bőven termő föld, amely úgy tűnik, biztosítja a reménybeli tervek megvalósulását. Aratáskor kifizetem. Aratáskor megveszem. Aratáskor rendezem. Aratáskor újra egy lépéssel előrébb léphetek. Gyarapodhatok. Új szerszámot, új eszközöket, erősebb, fiatalabb igavonó állatokat vásárolhatok. Elértem az aratással, amit szerettem volna. Jézus pedig azt mondja, nem ettől függ az életminőség. Nem ez tart meg. A boldogság, az örök élet nem nyerhető meg anyagiakkal. Elért sikerekkel. Teljesítménnyel.

Eszembe ötlött, mi mindentől várjuk a boldogulást. Átvitt értelemben mind egy-egy aratás-helyzetnek felel meg: milyen nagy feladatnak, nagy „falatnak” tűnt annak idején az érettségi. Büszkén hordtuk szalagavatótól érettségiig a végzősök megkülönböztető jelzését, a két évszámot a kis szalagon, amely a kezdés és az érettségi évszáma volt. Hála Istennek sikerült, ahogy sikerült. Örültünk neki, de nem ez lett az életünk, boldogságunk tartóoszlopa. Micsoda öröm és nagy esemény egy szakmunkásvizsga, egy sikeres diploma, egy nyelvvizsga! Hálásak lehetünk érte, büszkéek is vagyunk rá talán, de nem ez fog megtartani bennünket. Öröm és kiváltság, ha jó munkahelyet találtunk, biztos fizetéssel. Ha megtaláltuk életünk Istentől rendelt párját, és összeköthettük az életünket. De ha minden igényünk és kívánságunk betöltését a párunktól várjuk, rövid úton tönkre tesszük őt. A párunk nem Isten. Nem képes megtartani. Hatalmas esemény saját otthonba költözni, saját lakást berendezni. Micsoda kiváltság, ha ehhez kert is járul! De tudjuk, nem a keres ház, nem a szépen berendezett lakás boldogít és tartja meg a földi és örök életünket. Micsoda öröm és kiváltság, ha gyermekeink szülehetnek, ha láthatjuk, élvezhetjük növekedésüket, örülhetünk sikereiknek! De bennünket nem a gyermekeink tesznek boldoggá, ez nem az ő feladatuk. Nem fognak bennünket megtartani. Milyen nagy élmény, ha megengedhetjük magunknak, hogy autóra tegyünk szert, és családi kirándulásokat tehetünk! De tudjuk, nem a közös nyaralások önmagukban teszik boldoggá az életünket. Ezek mégoly szép emlékek nem fog megtartani bennünket. Jézus tehát nem csak a kárvalott örököshöz szól. Nem csak akkori tanítványainak. Nemcsak az Őt körülvevő megszámlálhatatlan sokaságnak. Hanem minden kor emberének, így ma nekünk is. Arra figyelmeztet, hogy az életünk boldogsága, örök boldogulásunk

biztosítéka nem abban van, amire szert teszünk, amit gyűjtünk, amit felhalmozunk.

2.) Miért nevezi Jézus bolondnak a példázatban szereplő jómódú gazdát?

Bolondság lenne a szorgalmas, szakszerű földművelés? Biztosan nem. Bolondság lenne a remélnél gazdagabb terméstről felelős gondoskodás? Biztosan nem. Bolondság lenne, hogy ő mindennek örül? Hogy élvezni akarja? Biztosan nem. Hát akkor miért nevezi Jézus bolondnak? **„Bolond, még az éjjel elkéri tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?”** – mondja a gazdának Isten. Miben rejlik hát ennek az embernek a megdöglésének, butaságának? Abban, hogy bár tudja a nyilvánvaló igazságot, hogy az életet nem képes sem boldoggá tenni, sem megtartani, mégis enged a látható anyagi javak hazug látszatának. Mintha az élet boldogsága, az életet megtartó erő az anyagi javaktól függene. Mindenszentek felé közeledve újra gyakrabban gondolunk az elmúlásra, földi létünk végességére. Az emberek többsége mégis úgy él, mintha ez a felismerés évente csak egy-két napra korlátozódna. 365 nappól 300 napon pedig azért hajt az ember, hogy az anyagi javak gyarapodjanak, a teljesítményét növelje, a kényelme, a luxus, a vágyott minőségi cuccok elérhetővé váljanak. Pedig már most is nagyobb kényelemben élünk, mint a középkori királyok, és a föld mai lakosságának nagy része. Központi fűtés, hidegmeleg víz, fürdőszoba, vízellátásos WC a legtöbb helyen van már a fővárosban. Pedig ez a föld nagyon sok országában ma is luxusnak számít. Igen, tudjuk, hogy nem így kellene. Igen, ha elgondolkoztunk rajta, tudjuk, hogy nem az anyagiak, nem a kézzelfogható javak, nem a teljesítmény, nem a sebesség, az adrenalin, a luxus teszi az életet boldoggá, nem ez kölcsönöz megtartó erőt neki. Mégis sokan bolond módon élünk. A felismert igazságot szinte elfeledve, a hazugságnak pedig bedőlve. Mert a reklámok, a tömegnyomás, a kézzelfogható dolgok, a saját vágyaink becsapnak bennünket, mi pedig engedjük magunkat hazugságba ringatni. És nagy a veszélye, hogy hívő emberek is bolond módon éljük a mindennapjainkat. Pedig tudjuk jól, hogy a koporsónak nincs csomagtartója. Semmit sem viszünk magunkkal erről a földről az anyagi javakból. Csak azt, amivé váltunk. Az intenzív osztályon már senkit sem érdekel, hogy a legújabb sport Mercedes áll-e otthon a garázsban, vagy egy rozsdás bicikli. Mindannyian tudjuk, hogy ami igazán értékes, az többnyire nem pénz-kérdés. Hanem inkább idő kérdése. Odafigyelés kérdése. Törődés, együttérzés kérdése. Szívjószág, kedvesség kérdése. Talán több változatban is ismerjük a régi mondást: **„Pénzért vehetsz házat, de otthon nem. Pénzért vehetsz kenyeret, de étvágyat nem. Pénzért vehetsz ágyat, de alvást nem. Pénzért vehetsz könyvet, de tudást nem. Pénzért vehetsz gyógyszert, de egészséget nem. Pénzért vehetsz gyönyört, de szerelmet nem. Pénzért vehetsz hatalmat, de tekintélyt nem. Pénzért vehetsz szolgát, de barátot nem. Pénzért vehetsz testőrt, de nyugalmat nem.**

még több pénze van. A leggazdagabb az, aki adni képes.”

3.) Hogyan lehet valaki gazdag Isten szerint?

Jézus így fejezi be a bolond ember aratásáról szóló példázatot: **„Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.”** A bolond gazda valóban csak magának élt, magának gyűjtött. Mindenben csak maga körül forgott. A görög eredeti szöveg ezt nagyon jól kifejezi, a magyar szöveg is igyekszik ezt valamelyest visszaadni. A gazdag ember a bőséges termés kapcsán is csak magában gondolkodik a saját termésével kapcsolatos teendőkről. Miután kigondolta, hogy ő maga mit fog tenni, el is határozza, mit tegyen ő maga, és hova gyűjtse be a maga javait. Ezek után saját lelkét szólítja meg. **„Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál!”** Ez az ember nem lát sem Istent, sem embert, csak saját magát. Célja, hogy elérhesse, hogy munka nélkül is gondtalanul éljen. Sokak vágya, hogy ezt az élet-színvonalat elérhessék. Mégis szinte alig múlik el hét, hogy ne értesülnénk egy-egy ilyen magas életszínvonalat elért híresség tragédiájáról. Grammy díjas énekesek, Oscar díjas színészek, többszörös dollármilliomosok halnak meg drog, alkohol következtében, lesznek öngyilkosok. Nem képesek magukat boldoggá tenni. Pedig elérték, amit akartak. Hogyan lehetek hát Istenben, Isten szerint gazdag?

~Testvéreim, erre akkor leszünk csak képesek, ha engedjük, hogy Isten megszabadítson a hazug életünk bolondságaitól. Ha engedjük, hogy megszabaduljunk az önmagunk körül forgoló életünktől. Ha engedjük, hogy a szemünk felnyíljon arra az Istenre, Aki megáldja a föld termését és kezünk munkáját. Aki mindezeket azért adja, hogy Előtte hálás szívvel örvendezzünk. Hogy Őt lássuk mindenek felett ajándékozónak, és ne csak az ajándékot. Ehhez azonban el kell engednünk azt a görcsös igyekeztünket, hogy magunk akarjuk boldoggá tenni magunkat, és engedjük, hogy Krisztus tegyen áldottá, boldoggá bennünket. Fel kell adnunk azt a görcsös igyekeztünket, hogy magunk akarjuk gazdagítani és megtartani az éle-

A hálaoltárról

Hanula Eszter

Az ideai hálaoltár kissé különbözik az eddigiektől. A gyümölcsök és zöldségek mellett látható rajta babacipő, cumisüveg, fejhallgató, teleföntöltő, naptár és sétabot, ami nem barbár étkezési szokásokról tanúskodik, hanem a gyülekezet korosztályait hivatott jelképezni. Úgy vélem, mindenki hálás ezért a közösségért, hogy a tagok sokfélesége, eltérő temperamentuma, lelkeségi alkata és kora ellenére összetarthatunk, sőt egy nagyon gazdag és színes gyülekezet lehetünk.

A cipőcskék és a cumi az utóbbi időben igencsak megsaporodott babák, a fejhallgató és a töltő a digitális nemzedék, a fiatalok szimbóluma. A teleírt naptár a felnőttekre utal, akiknek meg kell tanulniuk egyensúlyt és rendet találni rengeteg feladatuk közt, mind a munka, a család és az önmagukra szánt idő terén, míg a bot az idősekre utal, akik erős lelki támaszai az egyháznak, ugyanakkor fizikai támogatásra szorulnak.

tünket. Nem vagyunk rá képesek. Csak elrontani tudjuk. Az örökkévaló Isten azért küldte erre a földre Jézust, az Ő egyszülött Fiát, hogy ő gazdag lévén szegénnyé legyen értünk, hogy mi az Ő gazdagsága által meggazdagodjunk (2.Kor 8,9). A Krisztussal való kapcsolat teszi igazán gazdaggá az életünket. Nem a mi teljesítményünk tart meg, hanem az Ővé. Nem a saját igazságunk, hanem Jézus kereszten kiontott vére tesz Isten előtt igazzá. Ez a vér tart meg az örök élet számára. Ez a bűnt eltörölő vér teszi az életet békéssé, derűssé. Ez a Krisztus lett emberré, hogy feltétel nélküli szeretetével átöleljen úgy, ahogy senki ember nem képes. Ez az érted emberré lett Isten Fia szeretne elsősorban Istenben, Krisztusban gazdaggá tenni. Mert ettől függ az élet minősége, az életünk boldogulása. A bennünk élő Krisztus szeretetétől. Ennek kellene növekednie bennünk, nem az anyagiaknak. Ez a Krisztus tesz képessé arra, hogy ne éljünk az anyagi javak, a magunk teljesítményének bűvkörében. Legyünk hálásak azért amink van. Tudva, hogy egy időre bíztak ránk ezek a javak, ezek a lehetőségek, hogy bölcsen, jól éljünk velük. Mint akik jól tudnak a javaikkal sáfárkodni, tovább is adva belőlük, mint akik nem rabjai. Ehhez azonban egy fontos döntést meg kell hoznunk. El kell döntenünk, hogy nem mi akarjuk magunkat boldoggá tenni, hanem engedjük, hogy az értünk kínos kereszthalált vállalt Krisztus tegye az életünket teljessé, bővülőkévé. Mert Ő azért jött, hogy életünk legyen, és bővülődjünk (János 10,11). *Wilhelm Busch mondja egy alkalommal, hogy a Krisztussal való kapcsolatot sokan félreértelmezik. Azt gondolják, hogy ez hasonlít ahhoz, mint amikor valaki a zsebében turkálva keresi a pénztárcáját. Ha megtalálta, megkönnyebbülten felsóhajt: Megvan, nincs semmi baj. Nem vesztettem el. Pedig – mondja Wilhelm Busch -, éppen fordítva van. Nem mi vágunk zsebre Krisztust, hanem Ő vágott zsebre bennünket. Ha pedig ez így van, akkor nem kell aggódnunk. Nem kell félnünk. Nála jó helyen vagyunk. Ő biztonságban megőriz egészen a célig. Ez a kegyelem.*

2020. 10. 25.

